

MURASZOMBAT ÉS VIDÉKE

társadalmi és közgazdasági hetilap

A „Vendvidéki Magyar Közművelődési Egyesület” hivatalos közlönye.

== Megjelenik minden vasárnap. ==

ELŐFIZETÉSI ÁR:

Egyes évre 3 frt, félévre 1 frt 50 kr, egyes szám 10 kr.
Előfizetési penzek és reklamációk Ujházi Miksa könyvnyomdájába küldendők.

Felelős szerkesztő: **Dr. KHÁL ELEK.**
Társ-szerkesztő: **WILFINGER KÁROLY.**
Kiadó: A Vendvidéki Magyar Közművelődési Egyesület.

Kéziratok, levelek s egyéb szerkesztősi közlemények a lap szerkesztőségébe küldendők.
Hirdetési díj: 4 hasábos petisora egyszeri hirdetésnél 10 kr, többszöri hirdetésnél soronként 6 kr. Bélyegdíj 30 kr.
Nyilttér petisora 25 kr.

Még egyszer a járási szövetkezet ügye.

Multkori vezércikkünk meg nem érdemlett figyelemben részesült. Muraszombattól „több hive a szövetkezeti eszmének” mérges hangu levelet intézett a „Vasvármegye” igen tisztelt szerkesztőjéhez, ki azt mult csütörtöki számában közzé is tette és ebben védelmére kelve Kondor Ferencz állami tanítónak, egyuttal pedig meglehetősen izléstelenességgel neki megy csekély személyemnek. Maga a czikk elannyira nélkülözi a tárgyilagosságot, hogy arra bővebben reflektálni csakugyan nem volna hozzám méltó foglalkozás.

Mivel a szövetkezeti ügynek muraszombati barátait egyenkint és személyesen ismerem, nagyon jól tudom, hogy a mérges levél megírása csupán „önvédelem,” mert hiszen, ha valakit netalán megsértettem a multkori vezércikkben, annak módjában áll a támadást személyesen viszonzni és nem szorul fogadatlan prókatorra.

A szövetkezeti eszmének a névtelenség homályába burkolt muraszombati hívei csak menjenek a maguk útján tovább és ha oly keveset törődnek az én irkáimmal, akkor kár volt egyáltalán az országsszerte magas színvonalu stylumáról ismert Vasvármegyében azokkal és csekélységgel két hasábon keresztül foglalkozni.

Majd mikor a szövetkezés ügye e városban a megvalósulás stadiumába lép, akkor mutassák meg a névtelének, hogy ők mennyit értenek a dologhoz s mennyire nélkülözhetik a helybeli társadalom közreműködését.

Mert azért, hogy t. i. a szövetkezeti ügy helybeli hiveinek teljes mellőzésével akar tervének megvalósításához főgni és csakis ezért hibáztattuk Kondor Ferencz tanító ur fellépését. Egyébként pedig tervét egészen tárgyilagossá bírálat alá vettük.

Ám czáfolja meg érveimet. Biztosítom, hogy bármily kemény ellenvéleményének szívesen engedünk teret, de ne kicsinyelje a „gróf Károlyi Sándor-féle központ” izlését és álláspontját, mert higye meg nekünk névtelen muraszombati híveivel együtt, hogy az új szövetkezeti törvényjavaslat kidolgozásában gróf Károlyi Sándor és társai a legnagyobb részt vették, a leendő országos központi szövetkezet az ő központjuk mintájára és egyenesen abból fog létesülni. Ha ezek a férfiak nem volnának, a szövetkezeti eszme még teljesen ismeretlen volna nálunk és ezek az ócsárolt férfiak azok, kiknek a tanító ur saját szövetkezete erkölcsi és vagyoni alapját köszönheti.

Nem kérdezhettem-e méltán a tanító urtól, hogy miért nem támogatta akkor a járási szövetkezet eszméjét, mikor azt saját szövetkezetének mostani köz-

pontja vetette fel? Nem én voltam akkor a kezdeményező, hisz még alig pár hónapja voltam akkor Muraszombatt lakosa s így nem az én személyem miatt hiúsult meg akkor a dolog, hanem azért, mert az itteni körök a szövetkezeti ügyet még alig ismerték.

Hogy ugyanaz a tárgy most a kormány által felszínre hozva, lábra kap és nagyra nő, az bár nem egészen dicséretes fényt vet a társadalom önállóságára és belső erejére, hanem azért örövendően tény gyánant fogjuk regisztrálni és a jónak, bármely oldalról jó, hívei maradnak.

De Kondor terve épen azért, mert az új szövetkezeti törvényjavaslat még nem vált törvénynyé, — tehát az ügy mai állapotában — korai és mert a hozandó törvény rendelkezéseivel nem alkalmazkodik — elhibázott is.

Ezt a vélelmenyt el kell fogadnia annak, a ki az ügyet valaha tanulmányozta és el kell ismernie magánk Kondornak is.

Ha pedig így áll a dolog, a mi a napnál világosabb, — akkor kár volt olyan nagyon neki rontani az én személyemnek, mert a fő az, hogy igazatn intam.

Az én személyemről és működésemről majd csak azok ítélnének, kik engem elap vezetésével megbiztak és a kiknek talán mégis van némi részük Muraszombatt és a vidék társadalmi életében.

Dr. Khál Elek

A „Muraszombat és Vidéke” tárcájára.

Kis szobámban . . .

*Kis szobámban csendes éjjel;
Elmerengve ülök én,
Rám hanyatló végsőgárt vet,
A kialvó gyertyafény
Rám tekint még, mint ha hívna,
Menjek el egy más . . . házba;
Hogy kövessem oda én.*

*Azt susogja már a mély csend:
Menj kövesd csillagodat . . .
Hisa világá nincsen immár,
Fénye rég kialudott;
Menj kövesd s ne higgy szivednek,
Hiss itt csak gunnyal fizetnek!
Fuss! kerüld az álmodat.*

*És az álmok csend homályá
Hold és csillag fátályon
Szép szavakkal kér, hogy menjek,
Nova szívem vágya van,
Menj, siess, így szól a hajnal . . .
Menj, míg szívod bánatba hal,
Míg megöl a fájdalom! !*

Györfi Béla.

Szelid Ferkó leánynézőben,

vagy: A kalucsi.

Ez a historia egy vidám majálisnak a boldog reminiscenciája. Majálisról jöttünk haza Szelid Ferkó, meg én.

Ketten ültünk egy kupében. Viczinális melázott velünk s a szomszédos kupékból ócska viczinális vasúti viczezen nevetgéltek Ócska viczezek, viczinális vasut és egy hajtóvög szerelmes ember, — ez a helyzet kétségbejött.

Ferkó dicsérte Irmuskát lábaitól a teknősbéka fésűjéig. Hasonlatait tisztán az állatvilágból vette. Mert az Irmuska szeimeire azt mondotta, hogy olyan mint egy óze, a természeté, hogy olyan mint egy leopárdé, az arcgödöréskéi világító szentjános bogárkák voltak.

— Óh, mint szeretnék Irmuskáéknál bemutatkozni, sóhajtottá el ezer fölkiáltó és ugyanannyi kérdőjelet fogyasztva.

— Hiss annál semmi sem könnyebb. Én ismerem azt a családot.

Szelid Ferkó mélyen a szemembe nézett.

— Igaz barátom vagy?

— A legigazibb, Ferkó, — feleltem könnyezett szemekkel.

— Ha úgy van, akkor az egyszer tedd meg a mire kérlek. Vezess be Irmuskáékhoz. Mutass be.

S könyörölő Isten légy velünk, mikor már majdnem a viczinális végállomásán voltunk, visszadöcögöttünk az első 9 órára indított vonattal, a honnét kiindultunk. Ilyen sem történt a viczinális fönlállása óta.

— Szelid Ferkó, miniszteri hivatalnok. — mutattam Fenyveséknél ur barátomat. Elválthatlan jó barátok vagyunk, lassák kérem szívesen.

Fenyvesék ezt meg is tették.

Hanem Ferkó olyan hideg volt mint a jégcsap Irmuskához sohasem szólt. Hol elsápadt, hol meg skarlátpiros lett az arca.

Eléinte azt hittem a tulzengő szerelmenek megnyilatkozása ez, de mikor a horribilis ügyetlenségekbe belesápadt, részvételt vontam egy másik sarokba.

— Beteg vagy?

— Egyszerűen én vagyok a földkerekség legboldogtalanabb embere. Tönkre vagyok silányítva. Mi nem ott vagyunk, a hol lennünk kellene. Ez az Irmuska nem az az Irmuska.

És egy bibliai metafórával fejezte be.

Ez az Irmuska nem méltó, hogy a másik saruit megoldja.

